

det nu saa rigtigt udtales af Ministeren — og det paaskønnes selvfølgelig af Arbejderne —, at man frit kan henvende sig til Ministeren, vil denne dog ikke være i Stand til i Enkelthederne at beskæftige sig med alle disse udviklede Forhold, og det, man trænger til, er, som det er nævnt, en almindelig Ordning. Det glædede mig, at den højtærede Konseilspræsident under Forhandlingen om Krigsministeriets Budget fremsatte den Udtalelse, at Staten skal være i alt Fald lige med de private Arbejdsgivere, og Ministeren føjede til, at han havde ikke noget imod, at den endog var lidt bedre. Det er en Udtalelse, som jeg synes er, som den bør være. Vi have ikke altid hørt den fra Ministerbænken paa den Maade. Vi have maaske nok hørt velvillige Udtalelser, men ikke af en saa koncis og saa positiv Form som denne. Derfor glæder det mig, at denne Udtalelse er fremsat af den højtærede Konseilspræsident, som jo tillige er Minister for Ministerier, under hvilke der sorterer mange Arbejdere. Det var navnlig møttet paa Forhold under Krigsministeriet, idet der omtaltes Lønningerne paa Geværfabrikken og forskellige andre Værksteder under Krigsministeriet, men jeg maa dog naturligvis gaa ud fra, at naar Udtalelsen er fremsat af Konseilspræsidenten om en enkelt Gren af Forsvarsministeriets Virksomhed, tør man ogsaa tage den til Indtægt som gældende i Almindelighed for de Værksteder og Arbejdspladser, der sortere under de forskellige Ministerier.

Nu er det, som jeg har nævnt gentagne Gange — det kan blive en Trivialitet at gentage det, men man maa bruge Gentagelser, naar man skal have en Sag igennem —, saaledes paa Orlogsværftet, at der er tre Lønningsklasser, der gaa fra 3 Kr. 60 Ø. om Dagen til 3 Kr. 40 Ø. og 3 Kr. 10 Ø. Der er sket en Forbedring, idet den 4de Klasse er inddragen. Men der er ogsaa stor Forskel paa Lønningerne for de faglærte Arbejdere, og det var den Forskel, den højtærede Konseilspræsident mente, man burde se at udligne noget paa Geværfabrikken og Krigsministeriets Værksteder. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at denne Velvillie ogsaa maa kunne overføres paa Værkstederne under Marinen, og ikke mindst af Hensyn til, at man netop paa Marinens Værksteder har Arbejdere, der, hvad Udførelsen af de Arbejder, der betros dem, angaar, fuldt ud kunne staa Maal med hvilke som helst andre Arbejdere baade i det private Liv og paa Statens andre Værksteder. Naar

det saaledes under Forhandlingerne er blevet nævnt, at man paa Orlogsværftet havde en Arbejdsplads, hvor man vilde være i Stand til at bygge de Lokomotiver, som nu bygges i Udlandet, kan man være rolig for, at den Arbejdsstyrke, som behøves til dette Brug, er for Haanden derude. Folkene vilde straks kunne gaa over til dette Arbejde, og hvad vi ikke have, kunne vi selvfølgelig skaffe os. Jeg peger med det samme paa, at derude vilde der være god Plads til et Lokomotivværksted, og Arbejderne have vi, som sagt. Jeg beder undskyldte, at jeg kommer tilbage til dette Spørgsmaal, men jeg synes, det er saa brændende, at det, hver Gang der her tales om Arbejdsforholdene, nødvendigvis maa fremdrages.

Naar den højtærede Forsvarsminister pegede paa, at mange af de faglærte Arbejdere var forfordelte derved, at de kun havde Timeløn eller fast Løn, men ikke saa meget Akkordarbejde og derfor blev foretvedede ved Pensioneringen, fordi de fik Pension af deres Dagløn, men ikke af deres Aarsfortjeneste, glædede det mig ogsaa, idet det for mig var ligesom et lille Varsel om, at man, ogsaa hvad Marinen angaar, kan gøre sig Haab om, at Aarsfortjenesten kan blive lagt til Grund for Pensioneringen.

Hvad man fra Arbejdernes Side ønsker, er Dagløn med faste Alderstillæg i Modsætning til den nuværende meget uheldige Klasseinddeling. Men jeg maa jo bekende, at med de adskillige Aars Erfaring, jeg har til de Indstillinger, der komme fra Marineministeriets ledende Embedsmænd, dem, som regere derude, og navnlig fra den økonomiske Leder, den Mand, under hvem, som det synes, hele Marineministeriets økonomiske Virksomhed sorterer, nemlig Regnskabschefen, gør jeg mig ikke ret meget Haab om, at der fra den Side skulde vises stor Velvillie. Derfor tror jeg, at hvis der skal komme et Udtryk frem for det, som Arbejderne ønske, og hvis der skal tilvejebringes en Ordning, som ogsaa Arbejderne have et Ansvar for bliver, som den bør være, idet de selv have været med i Forhandlingerne og have hørt de Vanskeligheder, der anføres fra anden Side osv., altsaa, hvis man vil have, at det skal blive en Ordning, som kan holde noget, skal man gaa den Vej, jeg har paapeget og anbefalet forskellige Gange, at man lader Arbejderne selv komme med i Forhandlingerne om deres Forhold. Jeg synes, det er en meget rimelig Fordring, der stilles, og det, at man